

เรารักคุณ
รักทั่วโลก
หนังสือเล่มนี้ใช้กระดาษขนอนสายตา

หัวใจสลาย กับสายฟ้า

การค้นหาด้วยความหวัง การสะอื้นไห้ที่เก็บไว้อย่างอดทน
ของหญิงสาว เขาและเธอจะจากกันนิรันดรหรือความรักที่
มั่นคงจะนำเขาทั้งสองกลับมาพบกัน

หัวใจสลายละลายเลื่อน ฟ้าเสมือนร่ำไห้ระโยทยา
ไม่ไยดีแจ่มจันทร์พันดารา ปรารถนาเพียงแสงแห่งตะวัน

ส่องแสงตะวันฉาย

เรารักคุณ
รักชโล
หนังสือเล่มนี้ ใช้กระดาษคุณภาพสูง

หัวใจสลาย กับลาเอียง

การค้นหาด้วยความหวัง การสะอื้นให้ที่เก็บไว้อย่างอดทน
ของหญิงสาว เขาและเธอจะจากกันนิรันดรหรือความรักที่
มันคงจะนำเขาทั้งสองกลับมาพบกัน

หัวใจสลายละลายเลื่อน ฟ้าเสमीนร่าให้ระโหยหา
เยติบจ่มจันทร์พันดารา ปรารถนาเพียงแสงแห่งตะวัน

ส่องแสงตะวันฉาย

หัวใจสลายที่ปลายฟ้า

โดย : สองแสงตะวันฉาย

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง
ดัดแปลงวีดิทัศน์หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ : 978-616-94386-6-3

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มีนาคม 2569

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ

สองแสงตะวันฉาย.

หัวใจสลายที่ปลายฟ้า.--กรุงเทพฯ : สีน้า, 2568. 388 หน้า

1. นวนิยายไทย I. ชื่อเรื่อง. 895.913

ISBN 978-616-94386-6-3

จัดพิมพ์และ

จัดจำหน่ายโดย

พิมพ์ที่

สำนักพิมพ์สิน้า

594/212 ถนนกาญจนาภิเษก แขวงบางไผ่

เขตบางแค กทม.10160

watercolorpublishing@gmail.com

www.watercolorpublishing.com

บจก.เอด์บบลิวพี บิวเดอร์ (สำนักงานใหญ่)

ราคา 380 บาท

(เก้ากุดคุณ กัษโลก หนังสือเล่มนี้ใช้กระดาษขนาดนามสายนานา)

สำนักพิมพ์สีน้ำ

บรรณาธิการที่ปรึกษาพิเศษ

ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์

บรรณาธิการที่ปรึกษาพิเศษ

วิทิต ไสยนิศย์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

ธนพร ภูนวงค์

พิสูจน์อักษร

ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์, รัชญา ศรีศิลป์

จัดรูปเล่ม

หัสติน เวททำ

ออกแบบปก

Water design

คำนำสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่อง 'หัวใจสลายที่ปลายฟ้า' ประพันธ์โดย 'ส่องแสง ตะวันฉาย' ซึ่งมีผลงานที่ประจักษ์แก่สายตาผู้อ่านมาแล้วหลายเรื่อง ดังเช่น ภูผาซ่อนเมฆ, หอมกรุ่นกลิ่นกาแฟบนยอดดอย, เหลี่ยมกรกฎ , ราตรีสีอำพัน, มังกรน้อยแซ่เงิน, ขอบฟ้าอันดามัน และเรื่องล่าสุด 'หัวใจสลายที่ปลายฟ้า' เป็นนวนิยายที่ผู้เขียนบอกว่าเป็นเรื่องแรกที่ เริ่มต้นเขียนนิยาย และอาจจะทำให้เพื่อน ๆ ที่ได้อ่านเรื่องนี้ต้องเสียน้ำตา ให้ความรักระหว่ง ดวงเนตร กับ หนอย ซึ่งทั้งคู่พบรักกันในต่างแดน แล้ว อะไรที่ทำให้หัวใจของทั้งคู่ต้องแตกสลาย สุดท้ายแล้วทั้งคู่จะยังสามารถ กลับมารักเหมือนเดิมได้อีกไหม เราไปค้นหาคำตอบพร้อม ๆ กันในนวนิยาย เรื่องนี้กันเลยดีกว่า

สำนักพิมพ์สีน้ำ ขอขอบพระคุณทุก ๆ ท่าน ที่ได้ให้การสนับสนุน อุดหนุน หนังสือเล่มนี้ไปอ่าน มีความหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือในมือเล่มนี้ จะทำให้ท่านผู้อ่าน ได้ร่วมสนุกและมีความสุขขรร่วมไปกับเธอที่ใช้นามปากกา 'ส่องแสง ตะวันฉาย' ขอขอบคุณค่ะ

สำนักพิมพ์สีน้ำ

มกราคม 2569

คำนำนักเขียน

มาสนุกสนานกับชีวิตนักศึกษาไทยในต่างแดน ซึ่งมีทั้งผู้ที่มีญาติมิตรมารับและดูแลรายล้อม หรือนักศึกษาที่เดินทางเผชิญโชคและแก้ปัญหาด้วยตัวเอง ในอีกซีกโลกหนึ่งที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง... ภาษา วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม การได้โอกาสกลับบ้านปีละครั้งหรือในช่วงปิดภาคเรียนเป็นเพียงความฝันของดวงเนตรที่มาจากครอบครัวพ่อค้าที่ต้องทำงานหนักเพื่อลูก ๆ จะได้มีการศึกษา

การติดต่อในสมัยหนึ่งซึ่งนานมากแล้ว ไซ่ว่าจะมีไลน์หรือโทรฯ หากันทุกวันด้วยเทคโนโลยีปัจจุบัน ความแตกต่างคือการใช้โทรศัพท์จากผู้ตามบริเวณมหาวิทยาลัย หรือใช้การโทรฯ หากครอบครัวจากเพื่อนมีฐานะบางคนที่มีโทรศัพท์ในห้อง

วัยใสเผลอให้ความสนุกสนานของชีวิตพวกเขาในต่างแดน มิตรภาพดี และเพื่อนพ้องที่โอบกอดให้ความช่วยเหลือดวงเนตร ความอบอุ่นและคำแนะนำ แล้วความรักหนุ่มสาวก็ก่อเกิด โชคชะตาโหดเล่นนำพาคู่รักและมิตรภาพของเพื่อน จากนกตัวหนึ่งมารวมกันเป็นฝูงนก

หนอย...ชายหนุ่มรูปงามเป็นดั่งแสงตะวันอันอบอุ่น ความรักคือความหวังและกำลังใจให้กันและกัน ชีวิตทั้งคู่ที่ผ่านแต่ละปัญหา ความยากเย็นของการเรียน แล้วอุบัติเหตุที่ไม่มีใครคาดฝันทำให้ทั้งหนอยและดวงเนตรต้องพลัดพรากจากกัน

การค้นหาด้วยความหวัง การสะอื้นไห้ที่เก็บไว้อย่างอดทนของหญิงสาว
เขาและเธอจะจากกันในวันตรหรือความรักที่มั่นคงจะนำเขาทั้งสองกลับมาพบ
กัน

หัวใจสลายละลายเลื่อน.....ฟ้าเสมือนจำให้ระเหยหา
ไม่ยดีแจ่มจันทร์พันดารา.....ปวารณาเพียงแสงแห่งตะวัน

ดวงเนตรด้วยความหวังยังคงยึดมั่นกับคำพูด “ถ้าพี่หนอยจำเป็นต้อง
จากไปด้วยเหตุใด ดวงเนตรจะไม่รั้งไว้ ขอเพียงคำบอกลาที่เพียงพอ” เธอมั่นใจว่า
การมิได้รำลา พี่หนอยยังอยู่ที่ไหนสักแห่งแน่นอน

ส่องแสงตะวันฉายได้มีโอกาสอีกครั้งที่จะนำเสนอเรื่องราวความ
สนุกสนานชวนติดตาม ‘หัวใจสลายที่ปลายฟ้า’ เป็นนิยายเรื่องแรกที่ได้หัดเขียน
ด้วยความหลงใหลในอักษรของผู้เขียนที่มีความรัก ความพากเพียรนำมาซึ่ง
ผลงานมากมายที่จะทยอยออกมานำเสนอ ผู้อ่านคือกำลังใจที่ได้รับ รู้สึกอึ้งใจ
และขอขอบคุณทุกท่าน...

ส่องแสงตะวันฉาย
ธันวาคม 2568

สารบัญ

1	นกหลายตัวเกาะบนกิ่งไม้ ตัวหนึ่งบินไปเหลือนกก็ตัว	9
2	โค้งขอบฟ้า	16
3	โอบยบิน	21
4	โชค	26
5	ชีวิตที่เปลี่ยนไป	31
6	เพื่อน	37
7	ห้องนี้ที่พักใจ	44
8	เจนศึก เจนใจ	51
9	รวงรังกับความอบอุ่น	57
10	นักศึกษานานาชาติ	64
11	ชีวิตนี้ที่ปลายฟ้า	71
12	พี่ชายที่รัก	75
13	เริ่มต้นในแคมป์ส	83
14	ทำอย่างไรกับหัวใจที่ซ้า	89
15	หายไปในไม่บอกเลย	94
16	ยังรอ	100
17	ตัวปัญหาหาคำตอบ	106
18	รักข้ามขอบฟ้า	113
19	ซิดไกลล์	118
20	ร่วมรัก รวมใจ	125
21	ที่นี่ประเทศไทย	129
22	International Festival	134
23	Talk of the town	140
24	กับอีกวันหนึ่ง	147
25	มวยไทย ศิลปะชาติไทย	152
26	งานต่อไป	157
27	ลอยกระทง	163
28	THANKSGIVING	170
29	ชีวิตนักศึกษากับงานฉลองเรียนบงาย	176
30	หิมะแรก	183

31	ขามนี้ที่ไกลบ้าน	188
32	Christmas	194
33	White Christmad	201
34	ภัยร้าย เจ็บหัวใจพี่หน่อย	207
35	ปิดเกมคนชั่ว	213
36	บุญปีใหม่	220
37	เวลาดีดีที่มีกัน	225
38	หนาวนี้เรายังมีกัน	230
39	เพื่อน พี่ น้อง	236
40	ตะวันหายไปในไหน	243
41	HAPPY BIRTHDAY / เหนื่อยหนักก็พักก่อน	250
42	วันนี้ที่ยังมีเรา	256
43	อุบัติเหตุ	262
44	หนึ่งความหวังยังดีกว่าร้อยความสิ้นหวัง	268
45	ยังไม่สิ้นหวัง	274
46	กำลังใจที่มีให้กัน	286
47	เคียงข้าง	292
48	รางวัลชีวิต	297
49	เจ็บปวด	308
50	ด้วยความหวัง	313
51	ร้องรอย	318
52	ยังคอย	325
53	ทำไม	336
54	วันนี้ที่รอคอย	341
55	ในอ้อมกอดแห่งรัก	346
56	เติมเต็มหัวใจราวให้อบอุ่น	351
57	ต้องไปต่อ อย่าท้อใจ	356
58	กว่าจะผ่านพ้นไป	363
59	แล้วเราก็มีกัน	368
60	เพียงเท่านั้นที่ขอมา	376
61	เส้นชัย	380
62	ด้วยรักและผูกพัน	385

(1)

นกหลายตัวเกาะบนกิ่งไม้ ตัวหนึ่งบินไปเหลือนกก็ตัว

เครื่องบินที่ออกเดินทางไปได้ประมาณสามชั่วโมง ผู้โดยสารบ้างหลับ บ้างอ่านหนังสือ หลายคนมาพร้อมครอบครัว แล้วอาการเครื่องบินตกหลุมอากาศดูบดิ่งลงพร้อมแรงสะเทือนทำให้ ผู้โดยสารมีอาการตกใจ เสียงประกาศจากกัปตันแจ้งว่าเครื่องบินเจอกับ สภาพอากาศแปรปรวนและความเร็วลมเปลี่ยนแปลงที่ระดับพลาซ่า ขอให้ทุกคน นั่งประจำที่และคาดเข็มขัดนิรภัย หลายคนหันไปสบตาลูกเรือที่เดิน ตรวจตรา พวกเขามีสีหน้ามั่นคงและสงบ เครื่องบินตกดูอีกหลายครั้ง และดูเหมือนแรงพยุงได้ปีกจะไม่สม่าเสมอ เครื่องโคลงเคลงอย่างน่า ก้าว กัปตันติดต่อกับสนามบินที่ใกล้สุดของลงจอดฉุกเฉิน เสียงตระหนก ของผู้โดยสารและเริ่มมีเสียงสวดมนต์ขอพระเจ้าทรงคุ้มครอง เครื่องบิน ดิ่งหัวลงอย่างบังคับไว้ไม่ได้...

“ลูกจะตั้งหนุออกจากโรงหนังทำไมเนี่ย ยังไม่จบกำลังลุ้นอยู่เชียว” เสียงโวยวายของหลายสาว ลูกประภพส่ายหน้า พลังบ่น “ไม่น่าพามาดู เลย อาทิตย์หน้าก็จะเดินทางแล้ว ใจคอไม่ดีเลย”

“ลูกคะนี่มันหนังนะ เลยไม่รู้ว่าจะบยังงั”

“ลูกนี่เองมันดูมาแล้วว่าจบดีนะ...รอดหวุดหวิด” พุดพลัง คิดถึงเตี้ยดวงเนตรนี้ถ้ารู้จะเป็นเรื่องแน่

“เนตรไม่กลัววีรึงนะ”

“ไม่กลัวหรืออะไรจะเกิดก็เกิด เนตรเดินทางไปเรียนก็มีบุญพ่อ แม่คุ้มครอง และเนตรอ่านเจอว่าอุบัติเหตุทางเครื่องบินต่ำกว่าการขับ

รถยนต์อีคันนะ” สายตาแว่นแฉ่งเปล่งประกาย ลุกยิ้มเพราะรู้นิสัยไม่กลัว
อะไรของหลานสาว พลังโอบโอบไหล่และพาเดิน

การเดินทางถึงจุดหมายของดวงเนตร หลายวันที่เดียวที่สาวน้อย
มีแต่ความมึนงง! รู้สึกได้เพียงมือที่สัมผัสฟูกบาง ๆ และผ้าห่มในห้อง
แคบ ห้องไม่เคยเปิดไฟเลย ม่านหน้าต่างแง้มเพียงเล็กน้อย เธอหลับ
นานมาก

สาวน้อยมีแต่ความมึนงง! รู้สึกได้เพียงมือที่สัมผัสฟูกบาง ๆ และผ้าห่ม
ในห้องแคบ ห้องไม่เคยเปิดไฟเลย ม่านหน้าต่างแง้มเพียงเล็กน้อย เธอหลับนาน
มาก ความรู้สึกง่วงนอนไม่จางหาย ไม่เคยพอเสียด้วยซ้ำ ทุกครั้งที่ตื่นขึ้นด้วย
ความหิว มือหญิงสาวควานหาขนมบนหัวเตียงใส่ปาก ต้มน้ำในขวดใหญ่ตามแล้ว
หลับต่อ ตื่นเพียงครู่เดียวอย่างงัวเจ๋งแล้วหลับไปหลายวันที่เป็นแบบนี้ ในขณะที่
ที่สลิมสลือเธอคิดแต่เพียงว่า -ที่นี่ที่ไหน วันอะไร และกี่โมงแล้ว- คำถามเกิดเพียง
ขณะหนึ่งแล้วหลับลง เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นอยู่สามสี่วันแล้วดวงเนตรก็ตื่นขึ้น
เธอมองห้องแคบ ๆ ที่มีเตียงนอน โต๊ะทำงานขนาดเล็ก ม่านหน้าต่างถูกเปิด มอง
ผ่านหน้าต่างนอกตัวอาคารแลเห็นแนวสนเขียวสวยและเนินหญ้าที่ไม่คุ้นเคย

“เฮ้อ อาน้ำให้สดชื่นก่อนแล้วค่อยคิด” พึมพำเบา ๆ พลังถอนใจ จาก
ความรู้สึกที่ได้นอนอย่างเต็มที่ทำให้ดีขึ้น เธอเปิดกระเป๋าเดินทาง หยิบตะกร้า
พลาสติกใบย่อมใส่สบู่ ครีမ်สระผม และอื่น ๆ คราวนี้ผ้าขนหนูผืนใหญ่ ไม่ลืมที่จะเอา
ขวดน้ำดื่มที่วางเปล่าหน้าบิดตักขนมาด้วย

“เผื่อเจอน้ำดื่มจะได้เต็มให้เต็ม เอามาไว้ในห้อง” เธอพูดกับตัวเองแล้ว
เปิดประตูออกมา

ทางเดินแคบ มีห้องพักตลอดแนวซ้ายขวา...ไม่มีใครเลยหรือนี่ เจ็บ ไซ!
มีแต่ความเจ็บ ทางเดินทอดยาวไปตามตัวตึก แล้วห้องอาบน้ำอยู่ที่ไหนล่ะ
สายตามองซ้ายทีขวาทีอย่างหวั่นไหว ในที่สุดดวงเนตรก็เห็นแม่บ้านผิวสีร่างใหญ่

เซ็นรตมีอุปกรณ์ทำความสะอาดห้อง แม่บ้านยิ้มและเอ่ยทักทาย ดวงเนตรยิ้มตอบและตรงรี่มาหาเธอ

“ขอโทษค่ะห้องอาบน้ำอยู่ที่ไหนคะ” ดวงเนตรพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะเอ่ยอย่างช้าและชัดเจน แต่คนฟังไม่เข้าใจในสำเนียงแปร่ง ๆ แม่บ้านยกไหล่พร้อมส่ายหน้า

“ตายล่ะแล้วจะได้อาบน้ำใหม่เนี่ย” ดวงเนตรใช้ความพยายามอีกครั้ง เธอยกตะกร้าพลาสติกที่ใส่ของและผ้าขนหนูให้ดู

“ Oh! o.k, come here” แม่บ้านเรียก และพยักหน้าว่าเข้าใจ

มือดำจับมือขาวเนียน แล้วดึงมาที่กลางห้องโถงทางเดิน ‘อ้าวอยู่นี่เอง’ ดวงเนตรคิด มองดูห้องอาบน้ำที่เป็นห้องหลายห้องติดกัน รอยยิ้มอย่างยินดีปรากฏบนใบหน้าสวย แม่บ้านตัวใหญ่ยังพาเธอไปยังห้องไม้ไกลกันนัก เป็นห้องทำอาหาร มีเตาอบ ไมโครเวฟ และชั้นวางเครื่องถ้วยชาม ดวงเนตรดีใจอย่างลึ้มตัวเธอยกมือไหว้

“ฉันทชื่อมิสแอนนี่” รอยยิ้มเห็นฟันขาวตัดสีผิว

“ฉันทชื่อดวงเนตร” แม่บ้านพยายามที่จะออกเสียงชื่อเธอ แต่ก็ต้องส่ายหน้าและเอามือแตะที่ไหล่ แกวต่าเป็นมิตรที่มองมาทำให้ตาร้อนผ่าวเหมือนอยากจะร้องให้ ‘อดทนไว้ อย่าร้องนะยายเขาแยเลย’ เธอคิด ขบริมฝีปากแน่น ก่อนที่จะกล่าวขอบคุณและผละไปอาบน้ำ

สายน้ำที่ไหลผ่าน ให้ความสดชื่นชุ่มเย็นนัก แน่นอณการเดินทางไกลขนาดนี้ และนอนหลับยาวจนตัวจะขึ้นเกลืออยู่แล้ว

อ้อ ช่างสดชื่นเหลือเกิน... เธอใช้เวลานานกับสายน้ำที่ฉ่ำเย็น

กลับถึงห้องขโลมเบบี้ฮอลล์ ผมยาวเปียกขึ้นถูกรวมมัดเป็นปมด้วยผ้าขนหนูผืนยาวแคบสีขาว ดวงเนตรเปลี่ยนชุดเป็นเสื้อยืดคอกกลมด้านหน้ามีรูปช้างสีม่วง ด้านหลังสกรีนคำว่า “มหาวิทยาลัยเชียงใหม่” กางเกงยีนขาสั้น รองเท้า

แต่เธอเก็บถุงขยะหัวเตียง ขนของกินที่แม่ใส่มาให้เหลือแต่กล้วยตาก ก็โหมง
แล้วนะ..แปดโมงเช้า อ้อ! ได้กาแฟร้อนสักถ้วยน่าจะดี คันของในเป้ใบเล็ก ได้
กาแฟสำเร็จรูป 3 in 1 ‘อย่างกับกระเป๋าดรามาเอมอนเลย อยากได้อะไรแม่ใส่มา
ให้หมด’ เธอนึกถึงหน้าแม่แล้วยิ้ม แม่จะไม่สนิทกับแม่เท่าเคย แต่แม่ดูแลและรู้จัก
ลูกทุกคนดี นี่แหละ...คำว่าแม่ ดวงเนตรน้ำตาคลอ

“ไปหาถ้วยมาชงกาแฟดีกว่า นั่งเศร้าไปก็ทำอะไรไม่ได้ มาอยู่ชะคนละชั่ว
โลกอย่างนี้” ความเงียบและไม่เห็นผู้คน การได้เอ่ยปากพูดกับตัวเองก็ยังดีกว่า

เดินเข้าห้องทำอาหาร มิสแอนนี่คงเพิ่งทำความสะอาดเพราะดูเรียบร้อย
ดวงเนตรก้ม เงย ตามชั้น

“โอ้เอ๊ย! กลับบ้านกันหมด จะเหลือถ้วยชามให้สักชุดก็ไม่มี..อ้าว! นั่นไง”
แล้วกาแฟหอมกรุ่นได้ใจก็ไชยกลิ่นมาถึงห้องแคบ ๆ

เธอนั่งชันขามือหนึ่งโอบเข้าไว้ด้วยเพราะเหมือนข้างในมันเคว้งคว้าง ว่าง
เปล่า เหงาลิ้นดี มืออีกข้างยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบ...น่าจะเป็นเทรนด์ใหม่นะกินกาแฟ
กับกล้วยตากก็ดียังพอเหลือเป็นเสบียงให้คลายหิว สายตาทอดไปไกลลิบเห็นทิว
สนและเนินหญ้า อีกฝั่งหนึ่งมีไม้ป่าดอกเล็กขึ้นกระจายสีส้มสวยงาม อย่าถามเลย
ว่าเหงาไหม ไม่เห็นคนเลยสักคนเพราะยังไม่เปิดเรียน มีแต่ตึกเรียนและอาคารที่
แลเห็นได้ผ่านหน้าต่าง น้ำตาไหลลงตามร่องแก้ม หญิงสาวปาดทิ้งแล้วดื่มน้ำตาม

‘อย่าอ่อนแอดวงเนตร ต้องอดทนและสู้ต่อไป...เพื่อตัวเอง เตี้ย และแม่’
คิดได้แต่อดไม่ได้

ดวงเนตรนั่งร่ำไห้เดียวดาย ตามองออกไปที่หน้าต่างเห็นแต่บุยุเมฆ ‘มัน
คุ้มแล้วหรือกับนกตัวน้อยที่เฝ้าชั้นตู้ฟักตามลำห้วยอย่างเดียวดาย’

ดวงเนตรนั่งทบทวนสิ่งที่เกิดมาเมื่อไม่กี่วัน โช! เตี้ย แม่ และน้องมาส่ง
เธอที่สนามบิน เตี้ยกอดลูกสาวแล้วทั้งคู่ที่มีสำเนาเดียวกันก็ร้องไห้ เธอเข้าไปกอด
แม่และน้อง ผละจากทุกคนมาด้วยน้ำตานองหน้าอย่างไม่อายใคร

เครื่องบินขีดหัวขึ้นสู่ปลายฟ้า เส้นทางยังอีกยาวไกล หัวันไหวและเศร้าหมองเพราะไม่รู้จะเจออะไรภายหน้า หรือจะถึงที่หมายใหม่ นี่เป็นการขึ้นเครื่องบินออกจากประเทศครั้งแรกของสาวน้อย

เสียงถามดังมาจากเก้าอี้ติดกัน

“น้องไปเรียนหนังสือหรือคะ” ดวงเนตรพยักหน้าหันมาสบตาพี่ผู้หญิงตัวเล็ก เธอยิ้มเหมือนให้กำลังใจ เสียงปลอบจากพี่ตัวเล็ก

“อย่าร้องไห้ไปเลย พอได้เรียนหนังสือ เริ่มมีเพื่อนก็จะสนุกและหายเหงาเองล่ะ” ดวงเนตรสบตากล่าวขอบคุณ อย่างน้อยพี่ตัวเล็กอุตส่าให้กำลังใจและพูดปลอบโยน ยาเมารถเมาเรือที่ได้มาจากลุงประภพ ทำให้เธอหลับไปไม่รู้ว่านานเท่าไร

“น้องคะ...เขาเสิร์ฟอาหารแล้วนะ จะทานอะไรดี” เสียงพี่ตัวเล็กปลุกเธอ ดวงตาเรียวสวย บอกสัญชาติจีนเชื้อชาติไทยของเธอ ลืมตาขึ้นมองหน้าพี่ตัวเล็ก

“เอาปลาคะ”

“เออ ดี พี่เอาด้วย ทานปลาดีกว่าเนื้ออื่น มีประโยชน์กว่าด้วย” การบินไทยเสิร์ฟอาหารและเครื่องดื่มไม่อื่น ยังต้องเดินทางสู่อีกปลายฟ้าหนึ่งนานถึงยี่สิบสี่ชั่วโมง

“น้องผิวขาวละเอียด คงดื่มน้ำมากแน่เลย” พี่ตัวเล็กชวนคุย

“คะ คงได้ผิวมาจากเตี้ยด้วยมังคะ เพราะแม่ก็พูดบ่อย”

“อ้าว! แม่เป็นคนไทยหรือจ๊ะ” เสียงถามอย่างอยากรู้

“คนจีนคะ แต่ยาทวดเป็นคนไทย ที่เรียกหม่าม้าว่าแม่เพราะที่โรงเรียนเขาเรียกกัน เลยกลับมาถามว่า -หนูไม่มีแม่หรือคะหม่าม้า- ดวงเนตรยิ้มเมื่อหวนคิดถึงความหลังที่ผ่านมา พี่ตัวเล็กหัวเราะขำ

แม้กาแพะหมดด้วยแต่ความคิดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นต่อเนื่อง...ใช่ มีเรื่องใหม่ ๆ เกิดขึ้นมากมายในระหว่างเดินทางจนถึงมหาวิทยาลัยอย่างลุล่วงทุกเลและ

น่าสงสาร...ดวงเนตรคิดค้ำนี้เพราะคนแปลกหน้ามากมายที่ไม่รู้จักก็ให้ความ
อนุเคราะห์เธอมาจนถึงปลายทาง แล้วความคิดก็ย้อนกลับมาก็ได้

“อ้อ! ดีแล้ว หยูตร้องให้และยิ้มอย่างนี้ ดี ๆ อากาการนี้เป็นของนักเรียนใหม่
ที่เพิ่งจากบ้านมาทุกคนแหละ” พี่ตัวเล็กเอ่ยอย่างพอใจ ไม่นานดวงเนตรก็วิ่งและ
หลับอีก

“อ้าว! อิมแล้วก็หลับเลย” เสียงบ่นแว่วมา

ดวงเนตรปรีดาขึ้น “ก็มีนั่งวงเพราะยาแก้เมานี้แหละค่ะ” ดวงตาเรียว
งามคู่นั้นปิดลง เธอรู้สึกวุ่นวายที่เดียวแล้วก็โดนปลุกอีก

“น้องตื่นเร็วค่ะ เครื่องจะแหวะที่สนามบินนาริตะ...โตเกียว รั๊ดเข้มชัด ปรับ
เก้าอี้...มา ๆ พี่ช่วย” ดวงเนตรมองมือเด็กผิวสองสีที่เคลือบไหวไปมา

“ขอบคุณค่ะ” เสียงพูดสั้นน้อยเครื่องอย่างสัมผัสได้ถึงน้ำใจ แต่คนช่วย
แกลังถลิ่งตาให้

“อย่าร้องไห้ นะ ทำตัวดี ๆ เตรียมของที่เอาติดตัวลงให้ครบ เครื่องลงแล้ว
จะพาไปดูนาข้าวเหลืองอร่ามสวยเลยล่ะ” คำพูดตามมาด้วยรางวัล เครื่องลงจอด
พักเกือบชั่วโมง เพื่อรอต่อเครื่องข้ามทวีปแปซิฟิกไปลงที่ชิคาโก

สองสาวต่างวัยเดินคู่กันออกมา ตัวดวงเนตรยังไม่สนิทใจกับพี่ตัวเล็ก
เพราะก่อนจะมาลงประภพขูไว้เยอะ...ระวังคนแปลกหน้า ระวังกระเป๋า ระวัง และ
ระวังจนตี้ยต้องเบรคพี่ชาย เพราะเกรงว่าลูกสาวจะขยาดขึ้นสมอง

‘ที่เห็นอยู่นี้ก็คนแปลกหน้าทั้งนั้น เฮ้อ! ลุงนะลุง...’ เธอคิด คำพูดทำให้
ดวงเนตรแหยง เลยมองว่าพี่ตัวเล็กเป็นเพียงเพื่อนร่วมทาง และอาจเป็นทางใคร
ทางมันเมื่อการเดินทางสิ้นสุดลงเดินทางที่นังก่อนจะวางเป้ใส่ของใช้ระหว่างทางลง
ข้างเก้าอี้ที่นั่ง

“มานั่งก่อน...หนูชื่ออะไรนะ” พี่ตัวเล็กมองหน้าน้องหมวยที่สรวลเอาการ
ใบหน้าเรียวหน้ายาวได้รูป ผิวเนียนขาวผ่อง จมูกโด่งพองาม ผมสีน้ำตาลเข้ม
เหลือบดำ ยาวสยายเลยปาลงมา

“ชื่อดวงเนตรค่ะ”

“พี่ชื่อหมอใจไล เป็นหมอฟันอยู่ในเดียนา พี่ต้องต่อเครื่องอีกเมื่อถึง
ซิกาโกนะ ชื่อดวงเนตร นี่เตี้ยและแม่คงรักตั้งแก้วตาดวงใจเลยนะ” คุณหมอแห่
ผิตทาง เพราะตางามเริ่มมีน้ำตาคลอ แล้วไหลรินลงมาเประจะหน้าสรวลของน้อง

“โอ๊ย! ตายแล้ว ขอโทษค่ะ ไม่ร้องนะ มานี่ดีกว่า จะพาไปดูทุ่งข้าวที่กำลัง
ออกรวงสวย ไป ๆ ” หมอใจไลดึงมือมาที่ระจก แล้วชี้ชวนให้มองออกไปข้างนอก
มือทั้งสองจับกันได้

“เป็นกรรมหรือเป็นโชคนะที่มาลงเรือลำเดียวกัน” หมอใจไลพิมพ์ำ
สำหรับดวงเนตรแล้วมือที่จับอยู่และบีบเบา ๆ ให้ความรู้สึกอบอุ่นกับใจดวงน้อย
อย่างดีที่สุด

ทุ่งข้าวสาาลีสีทองมองกว้างไปไกลสุดตา ต้องแสงตะวันดูเหลืองอร่าม ผู้รู้
บรรยายให้ผู้เฝ้าฟัง

“วันดีคืนดีชาวญี่ปุ่นก็มายืนประท้วงกัน”

“ทำไมหรือคะ”

**“เพราะการสร้างสนามบินมันทำลายสภาพแวดล้อม และวิถีชีวิต
ของเขา”**

(2) โค้งขอบฟ้า

“นี่ถ้าเป็นตาสีตาสาบ้านเรา เอาเงินมาแจกแป็บเดียวเรื่องก็เงียบไปเอง บ้านเราพยายามปิดกั้นเรื่องความรู้อะไรเพราะถ้าคนรู้มากคิดเป็นก็ครอบงำยาก” หมอใจโลเอ่ย

หมอกคงจากบ้านมานาน ตาสีตาสาเดี่ยวนี้ก็รวมตัวกันเป็นชุมชนเข้มแข็งหรือสหกรณ์ ไม่เหมือนเมื่อก่อนแล้ว แต่นั่นแหละนักการเมืองชั่วร้ายยังเต็มเมือง หมอเห็นเจียบ ๆ อย่างนี้ ก็พริกขี้หนูสวนเราดี ๆ นี่เองนะ...สาวน้อยคิด

คำพูดของหมอทำให้ดวงเนตรหวนนึกถึงกลุ่มเพื่อนที่จบปริญญาตรีมาด้วยกันและแยกย้ายกันไปตามทางของใครของมัน เกือบทุกคนหัวรุนแรงพอตัวด้วยวัยที่ยังคะนอง

ทุ่งข้าวสีทองที่เห็นอยู่เบื้องหน้าไม่ไกลจากสนามบินนาริตะ สายตาที่ทอดมองออกไปไกลกับความคิดที่วิ่งไปมาดุจแสงเลเซอร์

หมอใจโลเห็นดวงเนตรเพลินอยู่กับทุ่งข้าว เธอเดินถอยมานั่งที่เก้าอี้หาหนังสือเล่มโปรดอ่าน ดวงเนตรหันกลับมามองคุณหมอใจโลซึ่งกำลังอ่านหนังสือเล่มเล็กเพลินอยู่ หมายตาที่ซึ่งหมอนั่งไว้เพื่อจะได้ไม่หลง

ก้าวเดินช้า ๆ มองไปรอบตัว มันเป็นครั้งแรกในชีวิตที่เธอใช้คำว่าพลัดที่นาคาที่อยู่เป็นครั้งแรก ฟ้าที่ฟ้าที่ก้าวเดิน คิดถึงยามเยาว์วัย...ช่วงที่ดวงเนตรย่างเข้าสู่วัยรุ่นเธอก็หาเหตุไปเรียนที่เชียงใหม่ จนจบมัธยมปลายและเข้ามหาวิทยาลัย นั่นเป็นก้าวแรกที่ห่างบ้าน มันไม่เหมือนกันกับการข้ามไปอยู่อีกปลายฟ้าหนึ่งเช่นขณะนี้

ชีวิตวนเวียนอยู่ที่เชียงใหม่หกปีจนจบปริญญาตรี หลังเรียนจบดวงเนตรเลือกไปทำงานที่กรุงเทพฯ อยู่สองปี แล้วก็ติดปีกอำลामืองไทย มันเป็นการจากบ้านไปยังอีกซีกโลกหนึ่ง เธอเป็นคนที่มีความมั่นใจสูง แต่พอมาเจออะไรมากมายขณะเดินทางออกนอกประเทศครั้งแรก ความมั่นใจดูหายไปหมด

สาวน้อยก้าวเดินพลางดูร้านค้าปลอดภาษีหรือดีพรีอยู่ เห็นป้ายโฆษณาน้ำหอมขนาดใหญ่ พอก้าวเข้าใกล้เกือบทั้งหมดเป็นภาษาญี่ปุ่นทั้งนั้น ซาดินิยมจริง ๆ ระเบียบวินัยเป็นเยี่ยม ขนาดตัวสนามบินยังตกแต่งแบบประเพณีนิยม และบ่งชี้ถึงความเป็นตัวตนของชาติอย่างชัดเจน เลยกจากคำโฆษณามาหน่อยเป็นหนุ่มสุดฮอตพระเอกหนังของดวงเนตรนั่นเอง ทำท่าเก๊กหล่อจนเธอเกือบกรี๊ดและเก็บอาการไม่อยู่

“คนอะไรหล่อไม่ติดเบรกเลย รุ่งี่มาเรียนต่อที่นี่ดีกว่า...ใกล้ด้วย” เสียงพิมพ์กำกับตัวเอง

เครื่องขึ้นจากนาริตะปลายทางที่ซิดาโก คราวนี้บินข้ามแปซิฟิกประมาณสิบหกชั่วโมงดวงเนตรหลับตาลงขณะเครื่องทะยานขึ้นสู่ฟ้าอีกครั้ง

คิดถึงภาพสุดท้ายที่เตี๋ย-แม่กอดเธอไว้แน่น เธอผละจากอ้อมอกอันอบอุ่น โผเข้ากอดน้องทุกคนก่อนสั่งด้วยความเคยชินสำเนียงเจ้ใหญ่

“ทำตัวดี ๆ และดูแลตัวเองด้วยนะ”

เหตุผลที่ดวงเนตรเลือกมาเรียนต่อที่นี่เพราะเตี๋ยถาม หลังจากเห็นเธอทำงานในกรุงเทพฯ อย่างสนุกสนาน ที่ถามคงกลัวลูกสาวลืมน้ำเคยพูดกับเตี๋ยเรื่องเรียนต่อ เพราะเตี๋ยจะบอกพวกเราเสมอว่าเตี๋ยไม่มีทรัพย์มากมายไว้ให้ แต่ถ้าใครอยากเรียนหนังสือเท่าไรไรเท่ากันเตี๋ยจะสงให้เรียนถึงที่สุด

ญาติทางเตี๋ยชอบพูดกรอกหูว่า “ให้มันเรียนอะไรมากมาย เป็นผู้หญิงเตี๋ยก็แต่งออกไปใช้ซะอื่น”

“เอาล่ะ ๆ ลี้อไม่เกี่ยว อ้าวรักลูกทุกคนทั้งหญิงและชาย” เตี้ยเป็นคนพูดน้อย เมื่อเอ่ยปากแล้วเป็นอันจบ เหตุผลแรกคือเหตุผลของเตี้ยกับเหตุผลของดวงเนตรที่ปรารถนาจะโผบินตั้งนกนางนวลขึ้นสู่ฟ้าฟ้า การโยยหาอิสรภาพและความเป็นตัวตนของตัวเอง ดวงเนตรไม่ได้ถูกขังแต่ภระที่หนักมาแต่น้อยจนโตทุกก้าวเป็นไปอย่างระมัดระวังเพราะทุกสายตาของน้อง ๆ ฝ้ามองอยู่ มันเป็นจิตสำนึกที่เตี้ยปลูกฝังไว้ให้ตั้งแต่เล็ก ด้วยความรู้สึกและหน้าที่จากวัยเด็กจึงก้าวข้ามเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ บางส่วนของชีวิตที่ขาดหายไป ทำให้เธอมีความรู้สึกเหมือนมีอะไรกลวง ๆ ในท้อง มันไม่เคยเติมเต็มได้เลย

ทุกครั้งที่เตี้ยเข้ามาจ่ายบัญชีที่กรุงเทพฯ เตี้ยจะโทรฯ นัดเธอมาพบหลังเลิกงาน ถ้ามได้ด้วยความรักและเป็นห่วง ดวงเนตรรู้สึกได้เป็นอย่างดี เตี้ยเป็นคนพูดสั้นเข้าประเด็นและจบ สายตาภาคภูมิใจของเตี้ยเป็นกำลังใจที่สำคัญของเธอเสมอมา สำหรับแม่...แม่จะไม่มืบทบาทมากนัก เพราะแม่จะเป็นคนเฉยเอามาก ๆ แต่ช่วงที่ดวงเนตรเข้าสู่วัยรุ่น และความรับผิดชอบอันมากมาย ทั้งการเรียนในมหาวิทยาลัยและภาระดูแลน้อง ตักแม่คือที่นอนหนุนและร้องไห้บ่อยครั้ง แม่เป็นคนใจแข็งไม่เคยเห็นแม่แต่น้ำตา เวลาอึดอัดตันใจดวงเนตรจะร้องไห้สะอึกสะอื้นกับแม่ เธอไม่กล้าร้องไห้ให้เตี้ยเห็นเพราะทั้งคู่เป็นสำเนาฉบับเดียวกัน เพียงดวงเนตรน้ำตาซึม เตี้ยจะเข้ามาโอบแล้วทั้งสองคนก็จะร้องไห้พร้อมกัน

‘ฉันต้องทนกับความห่างไกลและความคิดถึงไปอีกนานไหมนะ’ คำถามอยู่ในใจของเธอ

ดวงเนตรหลับตาลงปลดปล่อยความคิดและความสับสนออกจากหัวสมองแล้วหลับ กว่าหนึ่งชั่วโมงของการเดินทางแอร์โฮสเทลเริ่มเสิร์ฟอาหาร ครั้งที่เท่าไรเธอไม่ได้ใส่ใจ...รู้แต่ว่ากินอิมแล้วก็หลับต่อ ดวงเนตรคิดว่ากว่าจะถึงปลายทางกันคงขยายเท่าฝ่าโอ่งแน่ คุณหมอลือไลหันมาบน

“อิจฉางจิง กินอิมก็หลับเลย ท่าจะเลี้ยงง่ายนะจ๊ะ” คำบ่นไม่รู้หอมอบสออดคำประชดแถมมาด้วยรีเปล่า

“โอ้เราพอเริ่มมีอายุนั่งไกล ๆ แบบนี้ ซักบ่าไหนก็ไม่สบาย” หมอไฉไล
บ่นต่อตามมาด้วยเสียงถอนใจ

“หนูก็ระบมไปทั้งตัวเหมือนกัน เพียงแต่ยาแก้เมาเครื่อง มันทำให้วง
ตลอดค่ะ” ดวงเนตรปรี๊ดตาขึ้นพูด

“เอ! ขออย่าให้หมอซักเม็ดก็ดีจะได้หลับบ้างดีกว่า” ดวงเนตรส่งยาเม็ดเล็ก
สีเหลืองให้ ได้กินสักครู่หลับไปจริง ๆ แล้วทั้งคู่ก็นอนซบกันไปตลอดทางจนถึง
สนามบินซิดคาโกโอแฮร์

ความใหญ่โตของสนามบิน ติดอันดับหนึ่งในสิบของความยิ่งใหญ่ (ใน
เวลานั้น) ก่อนออกเดินทางดวงเนตรค้นหาข้อมูลไว้มากมาย การหาข้อมูลยามนั้น
แสนยากเย็น ไม่มีเครื่องมือเครื่องมือนิดเดียวที่ช่วยให้ค้นคว้า ยามเมื่อสิ่งที่เกิดขึ้น
จริงคือความสับสนสิ้นไปหมด กับต่างที่ต่างถิ่นที่ใหญ่โต ต่างภาษาที่ยากจะเข้าใจ
การเที่ยวเดินหาของสายพานกระเป๋า ความกลัวทำให้ดวงเนตรรีบมองหาพี่ตัวเล็ก
แต่เข้าไปหน่อยเธอหายไปจากสายตาเสียแล้ว

“จริงเลย...ตอนนอนฟังโหล่นี่ก็ว่าคงจะรอกันบ้าง หมอเล่นทั้งดวงเนตร
ซะงั้น ไม่เป็นไร เราก็ศิษย์มีครู ไม่ต้องกลัว” ปลอดภัยตัวเองและเดินไปตามที่
เคาน์เตอร์ แล้วก็ไปอย่างที่ดวงเนตรกลัวเพราะไม่มีฝ่ายใดฟังกันรู้เรื่องเลย
เธอถอยหลังกลับมาทุดตัวลง น้ำตาเริ่มล้นทำนบ

“เดี๋ยวก่อน ๆ อย่าร้องไห้ พูดกันไม่รู้เรื่องละสิ หมอมาใหม่ ๆ ก็อย่างนี้แหละ
ตีว่าหมอปราโมทย์มารับ แล้วกระเป๋าละ”

ดวงเนตรใจชื้นและดีใจที่เจอหมอไฉไล

“ยังไม่ได้เลยคะ กำลังถามทางเขาก็พูดแต่ what?”

“เขาฟังสำเนียงกระเหรียงอย่างเราไม่ออกนะสิ”

“อ้าว! นี่เราได้สัญชาติใหม่ตั้งแต่เมื่อไรนะ” คิดแล้วเดินจ้ำตามหมอไป

ติด ๆ

“ดูสิ ตามชะตาดังตั้งเมเลยนะ มานี้...มือเย็นเฉียบเลย ตกใจไหม” หมอจับมือดวงเนตรพอมารั้งรับกระเป๋า ร่างคงหม่นอยู่เพราะกระเป๋าติดโบว์สีเขียว ส้มยังอยู่ทั้งสองใบ

“นั่นไงกระเป๋าหนู” ดวงเนตรเอ่ยอย่างตื้อใจ พอได้จังหวะก็คว้ากระเป๋าใบโตปลิวมาวางบนรถเข็น อีกรับตามมาในจังหวะไล่ ๆ กัน

“นี่ไปหัดยกน้ำหนักที่ไหนมาอี!”

“มันเคยคะหมอ” พุดจบสาวน้อยก็ยิ้มหน้าบานได้

“เก่งให้ตลอดนะ เมื่อครูไม่รู้ใครทำท่าจะร้องให้อยู่แล้ว” หมอตอกกลับ ดวงเนตรไม่ลืมยกมือไหว้ขอบคุณในความช่วยเหลือ

“เดี๋ยวก่อน ขอพี่ดูตัวของหนูก่อน จะต้องไปต่อเข้าเซนต์หลุยส์ใช่ไหมจะแล้วที่สุดท้ายไปลงที่คาร์บอนเดล อิลลินอยส์ มา พี่จะไปถามที่เคาน์เตอร์ให้” เสียงคุณหมอพุดชัดแจนและคล่องตัว นี่แหละที่หมอบอกอยู่ที่อินเดียนามาสิบห้าปีแล้ว

ครูหนึ่งหมอบินมาหาดวงเนตร

“หนู สายการบินในตัวเล็กก็กิจการไปเมื่อเดือนที่แล้วนะ ใครซื้อตั๋วให้จ๊ะ”

“เพื่อนสนิทกันนะคะ”

“ดวงเนตร...หนูไม่รอบคอบเลย ทีนี้จะเอาอย่างไรดี?”

หน้าหญิงสาวเจื่อน ดูแล้วเหมือนคนหลงมาในแดนสนธยา ไม่รู้เหนือ-ใต้และไม่มีคำตอบใดๆ หลุดออกมาเลย

(3) ไบยบิน

นี่แหละที่พระเจ้ากำหนดโชคชะตาของเราไว้ ดวงเนตรเหมือนคนสิ้นหวังและสิ้นคิด เพราะคิดไม่ออกเอาเลย เธอตั้งตัวไม่ติดตั้งแต่ทำเหยียบลงบนแผ่นดินนี้

“อ้าว!...เลยเอ้อเลย” สีหน้าง! ทำอะไรไม่ถูก หมอไฉไลเลยบอกทางเลือกให้เธอสองทาง อันแรกหมอจะซื้อตัวใหม่ให้แล้วรอดต่อเครื่องภายในประเทศอยู่ที่สนามบิน ทางเลือกที่สองดวงเนตรหยุดพักที่บ้านหมอปราโมทย์เพื่อนหมอไฉไล แล้วค่อยออกเดินทางฟุ้งนี้ตอนเช้า ทางเลือกสุดท้ายเป็นทางเลือกที่หมอเห็นว่าดีที่สุด ดวงเนตรจะได้พักผ่อนเพราะจากนี้ไปมันจะเป็นการผจญภัยของเธอเพียงลำพัง หญิงสาวออกอาการสับสนจนกระทั่งได้ยินเสียงนุ่ม ๆ ด้านหลัง

“พี่ไฉไล สวัสดิ์ค่ะ” ผู้หญิงวัยสี่สิบเดินตรงมาพร้อมเด็กหญิงชายคู่หนึ่งกับผู้ชายไทยผิวเข้มร่างสูงโปร่ง พี่ผู้หญิงวัยเดียวกับหมอไฉไลเอ่ยถามต่อ

“เป็นไงคะ กลับบ้านสนุกไหม ได้กลับตั้งเดือนอิจจาจัง”

หมอไฉไลหันมามายิ้มกว้าง “สวัสดิ์คุณอำพร สวัสดิ์ค่ะหมอปราโมทย์” ตามธรรมเนียมไทยยกมือไหว้จนครบ ดวงเนตรทำตามบ้าง

“อ้าว! แล้วนี่ไปหนีลูกใครมาด้วย ไหว้ชะสวยเชียว ที่แรกผมนี่กว่าเป็นญี่ปุ่นหรือไต้หวัน” คุณหมอปราโมทย์ยิ้มให้อย่างอบอุ่นและเป็นมิตร ดวงเนตรตัดสินใจตามไปด้วย

แล้วทุกคนก็ขึ้นรถตู้คันใหญ่ที่คุณหมอขับมา หมอสองคนคุยกันตลอดทางมีคุณอำพรร่วมวงอยู่ด้วย ดวงเนตรมองดูคุณอำพร ผิวเนียน ขาวกว่าสามี ผมยาวเป็นเกลียว เธอเกล้ามนุ่ไว้แล้วเสียบด้วยปิ่น ชุดที่ใส่ตัดด้วยผ้าไหม เป็นชุด

กระป๋องติดกัน เด็ก ๆ นั่งเล่นกันอยู่เบาะหลังสุด ส่วนดวงเนตรนั่งเบาะตอนกลาง ซิดหน้าต่าง เธอมองทุกอย่างดูแปลกตาไปหมด ทิวสนปลูกเป็นแนวสวยงาม ต้นไฉ้ค ต้นเมเปิล และทุ่งดอกไม้ เดือนหน้าก็จะเข้าภาคเรียนฤดูร้อน ซึ่งก็เท่ากับว่า ช่วงนี้เป็นฤดูใบไม้ผลิ ตามไหล่ทางถนนมีดอกไม้ป่าดอกเล็กหลากสีสั้นกระจ่าย อยู่ทั่วไป...ดอกไม้ไร่สนามต้นเล็กขึ้นที่ได้กิ่งดงาม สายลมพัดพาเอาเกสรเหล่านี้ไป เต็มโตอยู่ทั่วทุกแห่ง ตะวันยอแสงทาบทับอยู่บนเนินเขา

ดวงเนตรไม่ได้ปรับเวลาตามเวลาที่นี้ หลายอย่างที่เธอเฝ้ามองเข้าไปทำให้ เธอไม่มีเวลาคิด ความจริงแล้วที่นี้กับเมืองไทยห่างกันประมาณสิบสองชั่วโมง ความคิดที่ล่องลอยอยู่กับสิ่งต่าง ๆ หยุตลงเมื่อคุณหมอปราโมทย์ดับไฟกะพริบ เลี้ยวเข้าบ้าน คุณหมอไฉ้คหันมาหาดวงเนตรแล้วเอ่ย

“นี่แหละบ้านคุณหมอ คุณอำพรชอบจัดสวนแต่งบ้าน แกรมมีคุณยายคน เก่งฝีมืออาหารระดับโปรฯ เลยละ” พูดจบก็ถึงพอดี

สำหรับดวงเนตรที่นี้คือคฤหาสน์หลังใหญ่ทีเดียว สวนดอกไม้แต่งไว้ สวยงาม มีทั้งลิลลี่ดอกไม้ใหญ่กลีบขาวอมชมพู ติดกับแนวดอกไม้ที่ขึ้นแข่งสีสั้น สดสวย

“ไอ้พระเจ้า !” ดวงเนตรตะลึง มองเพลिनกับความงามของบ้านคุณหมอ มารู้ตัวอีกทีทุกคนก็ขนของเข้าบ้านหมดแล้ว มือเล็ก ๆ ของคุณหมอไฉ้คมาคว้า มือเธอพาเข้าบ้าน ทุกคนเอ็นดูกระหริ่งที่เพิ่งลงมาจากดอย ไม่ใช่สีเพิ่งลงจาก เครื่อง ดวงเนตรมองกราดไปทั่ว ทุกคนอยู่ในอาการอึ้งมิม มองเธอเหมือนเด็กหลง ทาง

“ไอ้โฮ! บ้านคุณหมอใหญ่มากเลยนะคะ” ดวงเนตรเอ่ยขึ้น แลสบตากับ หญิงชราอีกท่านซึ่งเปิดรอยยิ้มอย่างอบอุ่นให้เธอ

คุณยายหรือหญิงชรารูปร่างท้วม ผิวสองสี หน้าของคุณยายและพี่อำพร คล้ายกันมาก ดวงเนตรยกมือไหว้พร้อมเอ่ยปากเรียกคุณยาย คุณยายก้มหัว

“มานี่ ๆ ไหนให้ยายดูหน้าหน่อย ลูกใครนะหลงมาบ้านนี้ เอ กลับไปบ้าน เดือนเดียวมีลูกโตขนาดนี้เลยรี แต่สวยกว่าแม่เยอะเลยนะ” คุณยายแหยทั้งสอง สาว หมอไฉไลตามน้ำ

“รับเป็นลูกก็ได้ น่าสงสารกับน่ารักออกอย่างนี้นะคะ” หันมาขอเสียง สนับสนุนจากคุณอำพร

“ใช่ ๆ” คุณอำพรยิ้ม ตาคมโตเป็นประกาย

คุณยายรีบจัดโต๊ะ “คงหิวกันแย่ นี่จะสามทุ่มครึ่งแล้วนะ”

“เหอะคะ” ดวงเนตรเอ่ยถามอย่างงง...งง! เพราะเพิ่งเห็นตะวันลับขอบฟ้าไปเมื่อครู่นี้เอง

“ไม่ได้ปรับนาฬิกาใช่ไหม มาปรับเวลาเลยเถิดไม่รู้เรื่องอีกตอนไป สนามบินพุงนี้”

“กินข้าวกันก่อนเถอะ วันนี้มีแต่ของโปรดของคุณหมอไฉไลทั้งนั้น”

หมอไฉไลส่งนาฬิกาให้หมอปราโมทย์ทำต่อ “ขอบคุณคะคุณยาย”

“ขอบพระคุณคะ” ดวงเนตรเอ่ยบ้าง แลไปที่โต๊ะมีทั้งแกงเขียวหวานไก่ ผัดผัก และ ไข่เจียว ครูใหญ่ทุกอย่างก็หมดเกลี้ยง

“ต้องอย่างนี้ดี คนทำถึงจะปลื้ม” คุณยายเอ่ย ไม่นานแม่บ้านที่ดูแลเก็บกวาดก็เข้ามาเก็บทุกอย่างไป

จอร์นหรือเจตน์ที่ลูกชายคนเล็กของคุณหมอปราโมทย์ เข้ามาเบียดนั่งใกล้ ๆ ดวงเนตร เธอจับมือน้อยกุมไว้ เขายิ้มหวานให้พร้อมแนะนำพี่สาวซึ่งนั่งอยู่ไม่ไกล

“พี่ผมชื่อลิลลี่ครับ” ลิลลี่อายุสิบสามแล้ว สภาพแวดล้อมและอาหารทำให้เธอเหมือนสาวน้อย

ลิลลี่ยิ้มกว้างมองเห็นเหล็กตัดฟันเป็นแนว

“คืนนี้หมอนไฉไลนอนกับหนู...เอ ! ซื่ออะไรนะยายลืมหืมแล้ว นี่แหละคนแก่”

คุณยายพูดเองหมด

“ซื่อดวงเนตรค่ะ”

“ทั้งสองคนนั่นแหละนอนห้องลิลลี่ แล้วให้ลิลลี่มานอนห้องยายนะ”

“ขอบพระคุณมากค่ะคุณยาย”

“ทำตัวสบาย ๆ นะลูก เดี่ยวให้พวกผู้ใหญ่เขาของตัวใหม่ให้”

“นอนเอาแรงไว้ก่อน จะได้พร้อมออกเดินทางพรุ่งนี้เช้านะจ๊ะ” คุณอำพร

พูดต่อจากคุณยาย

“เดือน ๆ ” คุณยายเรียกหาแม่บ้าน

“ขา มีอะไรคะ”

“มีสิ... ไม่มีแล้วจะเรียกหาทำไม” ทุกคนอมยิ้มเพราะคุณยายจะสร้อย

คำพูดต่อท้ายแบบนี้ทุกครั้ง

“พาดวงเนตรไปอาบหน้านอนก่อนไป”

หญิงสาวเดินตามพี่เดือน มองเห็นห้องน้ำอยู่ซ้ายมือของห้องนอน ดวงเนตรไหว้พระสวดมนต์แล้วล้มตัวลงนอน เธอปิดตาลงแต่ยังไม่หลับ นึกถึงความกว้างขวางและสวยงามของห้องน้ำ คงเป็นฝีมือตกแต่งของคุณอำพร ชั้นวางหนังสือไม้ที่เล่มอยู่ข้างกระถางกล้วยไม้ และสิ่งตกแต่งของจิปาณะกับบอนไซต้นงาม ถัดมาคือกระจกแต่งตัวบานใหญ่เชื่อมเข้ากับโต๊ะเครื่องแป้ง

ดวงเนตรมาจากครอบครัวพ่อค้า บ้านก็คือตึกแถว ชั้นล่างเป็นร้านค้า ชั้นสอง สาม และสี่ สร้างด้วยไม้เนื้อแข็ง ชั้นสองเดี่ยวไว้เก็บสต็อกสินค้า ที่เหลือก็คือห้องนอนไม่มีอะไรพิเศษนัก มีเตียงใหญ่ เครื่องนอน ห้องมุ้งลวดห้องใหญ่สองห้องติดแอร์ อีกสองห้องใช้พัสดม... คิดจนหลับไปถึงรุ่งเช้า

สาวน้อยรู้สึกหนักหัวไปหมด ตัวรุ่ม ๆ เหมือนจะเป็นไข้ อาการอย่างนี้จะเกิดทุกครั้งที่คุณดวงเนตรเหนื่อยและเครียด เธอรู้สึกมันดีจึงรีบลุกและอาบน้ำ

“โอ้! รู้สึกดีขึ้นมากเลย” เก็บเตียงเรียบร้อย และเดินลงมาเบา ๆ เห็นข้างหลังคุณยายกับพี่เดือนกำลังเตรียมอาหารเข้าอยู่

“สวัสดิ์ตอนเช้าค่ะ”

“อ้าว! รีบตื่นแต่เช้าเลยนะ” คุณยายทัก

“จะดื่มอะไรดี บนโต๊ะมีชา กาแฟ แล้วก็ไอวัลติน มีทั้งขนมปังกับแพนเค้กด้วย อ้าว! เดือนขงให้ดวงเนตรสิ”

“ไม่เป็นไรค่ะ เนตรขออนุญาตขงเองนะคะ คุณยายกับพี่เดือนจะดื่มอะไรคะเดี๋ยวเนตรขงให้ค่ะ” เธอเสนอตัว คุณยายยิ้ม

“ไม่ต้องหรอก เดี่ยวต่างคนต่างช่วยตัวเองดีกว่า” คุณยายออกอาการเอ็นดูดวงเนตร วันนี้หน้าตาแจ่มใสเลยเชียว พ่อ-แม่สอนมาดี วาจาก็สุขภาพ **คุณยายอดไม่ได้ที่จะไหว้พระให้คุ้มครองเธอจนถึงปลายทางอย่างปลอดภัย**

(4) โชค

หลังเสร็จการกล่าวลา รถสี่ล้อขึ้นคันยาวขับออกจากบ้านหมอบปราโมทย์ มุ่งตรงสู่สนามบินซิดคาโกโอแฮร์รี่ อาทิത്യทอแสงสดใสจับขอบฟ้ายามเช้า ดวงเนตรเรียนรู้ถึงการให้ทิปแก่ผู้ให้บริการ จากกรรบอกเล่าของญาติผู้พี่ที่เคยเรียนที่นี่ ตาเหลือบมองคนขับรถที่แต่งตัวด้วยสูทสีน้ำเงินเข้มกับถุงมือสีขาวที่ใส่ กำลังประเมินค่าทิปอยู่ แต่งตัวซะก็แกมรถคันใหญ่ แล้วดวงเนตรก็มองดูซองเงินที่ห้อยคอไว้ เจอ 10, 20, และ 100 เหรียญ เอาละ 20 เหรียญให้คนขับ ส่วน 10 เหรียญเอาไว้ให้คนยกกระเป๋าที่สนามบิน เธอแยกทิปออกมาใส่กระเป๋าทางเกง แล้วยัดซองเงินกลับไว้ในเสื้อ

ทันทีที่รถจอด...ดวงเนตรยื่นทิปให้คนขับ เขาเอ่ยขอบคุณ คนผิวดำร่างใหญ่ตรงเข้ามายกกระเป๋าออกใส่รถเข็นอย่างกระฉับกระเฉง ดวงเนตรตรวจเช็คกระเป๋าใหญ่ 2 ใบ ไปลงที่คาร์บอนเดล มลรัฐอิลลินอยส์ ผู้ชายผิวดำยังยืนรอทิปอยู่

“Oh! Sorry” ดวงเนตรขอโทษที่ทำให้เขาต้องรอ รอยยิ้มกว้างฟันขาวพุดขึ้นประโยคหนึ่ง คงแปลว่าไม่เป็นไร เธอฉวยโอกาสเอาตัวให้เขาดู ชายผิวดำชี้มือไปที่บันไดเลื่อนพร้อมยกนิ้วสองนิ้วทำท่าให้เลี้ยวขวา พร้อมชูนิ้วห่านี้ เป็นอันว่าเข้าใจกัน

ดวงเนตรเดินขึ้นไปชั้นสองแล้วเลี้ยวขวา และเดินไปอีกสักหน่อยก็เจอประตูหมายเลข 5 มองหาตู้ในตู้ก็ตรงกัน เธอถอนหายใจและมองหาที่นั่ง สักพักหนึ่งก็เริ่มมีคนตั้งแถว ดวงเนตรเดาว่าเขาคงเรียกขึ้นเครื่องแล้ว

สายการบินยูไนเต็ดแอร์ไลน์เซ็ดหัวขึ้นอ่าลาเมืองซิดคาโกมุ่งสู่เมืองเซนต์หลุยส์..ทั้งสองเมืองตั้งอยู่ในรัฐอิลลินอยส์ ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของ

ประเทศ ดวงเนตรนั่งติดกับชายวัยประมาณห้าสิบปี เขาแต่งกายสุภาพ เคราสีเงิน แชมพูสีเข้มของเรียวหนวดถูกขลิบไว้สวยงาม เธอเดินขึ้นเครื่องที่หลังสุภาพบุรุษผู้นี้ เขาเห็นเธอทำท่าเหมือนไม่แน่ใจว่าใช้เก้าอี้ตัวนี้ไหม เสียงเข้มของคุณลุงคนนี้ออก สำเนียงช้าและชัดเจน เธอเข้าใจคร่าว ๆ ว่าเขาขอคู่มือ ดวงเนตรยื่นตัวให้พร้อม รอยยิ้มสดใส เขาชี้ให้หนึ่งข้าง ๆ โดยกล่าวว่า” Yes, here...นั่งตรงนี้แหละ” ดวงเนตรกล่าวขอบคุณ

ครู่หนึ่งแอร์โฮสเตรสเริ่มเสิร์ฟอาหารเป็นอเมริกันล้วน เกือบเที่ยงแล้ว เธอเลือกปลา น้ำส้ม และ น้ำเปล่า ชายวัยห้าสิบหันมารับภาชนะที่ดวงเนตรช่วยรับ ต่อมาจากพนักงานเสิร์ฟ แล้วส่งให้คุณลุงฝรั่งที่นั่งติดกัน เขารับภาชนะอาหารมาแล้วยิ้มกว้างให้เธอ

ระยะเวลาบินหนึ่งชั่วโมงพอดี อีกเที่ยวบินเดี๋ยวก็จะถึงปลายทางแล้ว แต่ความหวั่นไหวยังไม่จางหายจากความคิดของดวงเนตร อะไรจะเกิดขึ้นอีกในเที่ยวบินสุดท้ายและปลายทาง

เสียงประกาศให้ผู้โดยสารปรับพนักที่นั่ง คุณลุงฝรั่งปรับเก้าอี้เรียบร้อยแล้ว เขาหันมามองดวงเนตรด้วยรอยยิ้มสุภาพ เธอกำลังปรับเก้าอี้เช่นกัน เพียงสิบห้า นาทีเครื่องก็ลงจอดที่สนามบินเซนต์หลุยส์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ดวงเนตรเดินลงมา ท่าทางไม่ค่อยมั่นใจนัก และนั่งลงเพื่อรอต่อเครื่องเที่ยวสุดท้ายเข้าสู่มหาวิทยาลัย เบ้โบกะห์ตัดรถถูกถือกระชับไว้กับตัว ในนั้นล้วนแต่เป็นเอกสารสำคัญและของใช้จำเป็นระหว่างการเดินทาง มีทั้งยาสามัญจำเป็นหลายอย่างที่แม่เตรียมมาให้ แม้ความคิดถึงครอบครัวยังไม่จางหายไป แต่ดวงเนตรคอยให้กำลังใจตัวเองให้เข้มแข็งไว้ เธอวางเบ้สีน้ำเงินเข้มลงไว้ใกล้ ๆ เท้า หันมองทางขวาคุณลุงคนเดิมที่มาพร้อมกันนั่งอยู่ เขาคงมองดวงเนตรอยู่นานแล้ว พอสบตากันเขายิ้มให้อีก รอยยิ้มนั้นอบอุ่นนัก แสดงออกถึงไมตรีที่ดี ดวงใจเล็ก ๆ ของเธอมีกำลังใจขึ้นมากอีกมากมาย

ขณะที่รอเที่ยวบินสุดท้ายที่จะนำดวงเนตรเข้าสู่เมืองคาร์บอนเดล ซึ่งต้องใช้เวลารออีกสามสัปดาห์ที่เธอก็มองดูเท้าที่บวมเพราะการนั่งเป็นเวลานาน นึกว่าโชคดีที่เลือกรองเท้าผ้าใบเบอร์ใหญ่หน่อยไม่อย่างนั้นพอถอดเพื่อพักเท้า และตอนใส่กลับคงลำบากแน่ แม้จะคิดอะไรอยู่ เธอเองก็ไม่ละความสนใจกับเสียงประกาศเที่ยวบิน ดวงเนตรแทบตะแคงหูฟังอย่างตั้งใจ แต่สำเนียงที่พูดเร็วและเร็วมันยากสำหรับเธอที่จะจับความได้ สบตากับลุงฝรั่งเหมือนจะขอความช่วยเหลือ ลุงกล่าว “Hello!, I’m Jack.” ยื่นมือมาให้ดวงเนตร เธอจับมือเขกแฮนด์เบา ๆ

“Hello! I’m Dungnet. I am a student.” เป็นการแนะนำง่าย ๆ เพราะขึ้นพูดมากกว่านี้ ลุงฝรั่งคิดว่าเธอคงไม่เข้าใจ ลุงพูดต่ออีกประโยคซ้ำและชัดเจน

“จะไปเรียนต่อที่ไหน”

ดวงเนตรตอบว่าจะไปต่อที่มหาวิทยาลัยฮิลลินอยส์ กว่าจะพูดจบประโยค เธอเว้นเป็นระยะ เพราะนึกคำศัพท์ไม่ออกคุณลุงฝรั่งยื่นมือออกมาขอดูตัว มองตัวของดวงเนตร แล้วทำท่าว่าไม่ได้ไปที่เดียวกัน เขาชี้ให้นั่งรถที่เดิม

ส่วนตัวเองเดินไปที่กลุ่มคนที่รอต่อเครื่องแสดงตัวให้ดู หลายคนส่ายหน้าใจดวงเนตรแว่วหลงเหลือนิดเดียว... ชั่วครู่ เขาหยุดพูดกับชายวัยเดียวกันค่อนข้างนาน ดวงเนตรจับความไม่ชัดเจน รู้แต่ลุงคนใหม่พยักหน้า แล้วพูด...yes, ok! ลุง Jack เดินกลับมาหาเธอด้วยรอยยิ้มพูดกับดวงเนตร เธอเดาว่าเขาพบคนที่จะไปทีเดียวกับเธอแล้ว รวบกระเป๋าออกเดินตามลุงแจ๊คมาไม่ไกลนัก คุณลุงพามาขึ้นหน้าลุงฝรั่งอีกคน รูปร่างสูง ไหล่กว้าง ผมที่ตัดสั้นเป็นระเบียบอย่างสวยงาม ตาโต สีเทาอมฟ้า ใส่เสื้อสีฟ้าอ่อนแขนยาว ทับด้วยสูทสีเทาเข้มมองมาที่ดวงเนตรพร้อมรอยยิ้ม

“ไม่ต้องห่วง” ลุงหน้าหล่อพูดกับลุง Jack เขาตอบเบา ๆ ที่เก้าอี้ข้างตัวให้ดวงเนตรนั่งลงก่อนที่ลุงแจ๊คจะเดินจากไป เขาหันมาพูดกับดวงเนตรให้ดูแลตัวเองและเดินทางโดยปลอดภัย ดวงเนตรกล่าวขอบคุณด้วยสำเนียงกระหะเหียง เธอนึกถึงหมอลีโลเพราะคำว่ากระหะเหียงที่เธอใช้ ป่านนี้หมอลงถึงอินเดียนาแล้วถ้า

ไม่ได้ความช่วยเหลือจากหมอใจโง่ป่านนี้เธอจะอยู่ที่ไหนนะ ครั้งแรกที่มองเห็น หมอ ดวงเนตรไม่ไว้ใจเลย เธอเป็นผู้หญิงตัวเล็กสูงเพียงไหล่ของดวงเนตร ชุดที่ หมอใส่เป็นชุดเสื้อติดกับกางเกงผ้าบางสีชมพูโอรส ขับสีผิวเข้มของหมอ ผมยาว ตรงเส้นใหญ่ถูกรวบไว้เรียบร้อย ดวงหน้าของหมอดูเป็นไทยแท้ เรียบไม่มีอะไร สะดุดตา แต่ไม่ซีห่วย

กำลังคิดเพลินอยู่ คุณลุงรูปงามก็หันมาพูดกับดวงเนตร อย่างช้าและ ชัดเจน

“ขอโทษทีนะ ผมเห็นหนูนั่งเหม่ออยู่ คงคิดอะไรใช่ไหม?”

“ ค่ะ” แล้วคุณลุงก็แนะนำตัวเอง

“ผมชื่อเจอร์รี่ เราจะเดินทางไปลงที่คาร์บอนเดล ผมไปสอนหนังสือที่นั่น”

“ฉันชื่อดวงเนตรค่ะ ฉันเป็นนักเรียน” เธอพูดได้ไม่มากนัก ซึ่งคุณลุงเจอร์รี่ (หรือดอกเตอร์เจอร์รี่) ก็เข้าใจดี เขายิ้ม มองใบหน้าของดวงเนตร...สาวน้อยชาวเอเซีย ใบหน้ายาวรีได้รูปสวย ดวงตาสีน้ำตาลเข้มดูแจ่มใส ผิวละเอียดขาวเนียน ดอกเตอร์เจอร์รี่อดไม่ได้ที่จะถาม

“เธอมาจากประเทศอะไร?”

“ฉันมาจากประเทศไทย” เขาเดาผิดเพราะว่าครั้งแรกที่มองดู ดวงตาวาว รี กับผิวขาว ทำให้เขาเดาว่ามาจากญี่ปุ่น สักครู่หลังการสนทนา เสียงเจ้าหน้าที่ ประกาศ ดวงเนตรหันมามองคุณลุงเจอร์รี่ ด้วยสีหน้าของคำถาม เขาผงกศีรษะ เป็นอันว่าเข้าใจกัน เธอรวบกระเป๋ာ แล้วออกเดินตามดอกเตอร์เจอร์รี่ สิ่งที่ ดวงเนตรเจอทำให้เธอถึงกับอึ้ง

เดินพันทางเดินมา ดวงเนตรเข้าใจว่าคงตรงไปตามทางขึ้นเครื่องบิน เหมือนเคย แต่ให้ตายเถอะ ใจ! พระเจ้า ไหวไหมนี่...ดวงเนตรถามตัวเองพร้อมกับชะงักผีเท้าดอกเตอร์เจอร์รี่หันมาเห็นอาการตกใจของเธอ เขามียิ้มก่อนจะ เอื้อมมือมาถือเบ้าให้ ใจของดวงเนตรเต้นแรงแทบจะออกมานอกอก “เกิดมาก็เพิ่ง เห็นเครื่องบินเล็กขนาดนี้ มีแค่สิบสองที่นั่งเอง” ดวงเนตรคิด เจอร์รี่ชะลอผีเท้า เขา

รู้สึกได้ถึงความกลัวของสาวน้อย “กลัวมากเหลือ” ดวงเนตรเข้าใจคำถามของเจอรี่ดี แต่ไม่รู้ว่าจะตอบอะไร ได้แต่พยักหน้าแล้วยิ้ม

คาร์บอนเดลเป็นเมืองมหาวิทยาลัยเล็ก ๆ ซึ่งดอกเตอร์เจอรี่กับเธอกำลังจะเดินทางไปประเทศอเมริกาสมัยบุกเบิก ชาวอังกฤษนำพวกนักโทษทางการเมือง อาชญากร หรือกลุ่มคนชั้นสองด้วยคุณภาพมาปล่อยไว้ที่นี่ แล้วการตั้งอาณานิคมด้วยการเข้ารุกรานชนพื้นเมืองเผ่าอินเดียนแดงหลายเผ่าก็เริ่มขึ้น สูญเสียชีวิตและเลือดเนื้อมากมายทั้งสองฝ่าย คงเหมือนนิทานชาวนากับงูเห่า เพราะแรกที่พวกฝรั่งมาถึงก็ได้อาศัยน้ำใจที่ชาวอินเดียนแดงแบ่งปันอาหารให้ จึงเกิดมีวันขอบคุณพระเจ้า ที่ช่วยให้พวกเขาดำรงชีพอยู่บนแผ่นดินใหม่ได้ ความจริงแล้วคนที่ฝรั่งต้องขอบคุณ หรือสำนึกในบุญคุณคือชาวอินเดียนแดงต่างหาก วิถีชีวิตชาวพื้นเมืองดั้งเดิมถูกเปลี่ยนแปลงและทำลาย ประวัติศาสตร์หน้าใหม่ถูกเขียนขึ้นโดยผู้ชนะ

เมืองคาร์บอนเดลมีการขุดพบถ่านหินซึ่งเป็นวัตถุดิบสำคัญอย่างหนึ่ง แต่เดิมจึงมีเหมืองถ่านหินหลายแห่ง จนมาถึงเดี๋ยวนี้เหมืองต่าง ๆ ปิดตัวลง เมืองนี้จึงเปลี่ยนเป็นเมืองมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง “คาร์บอนแปลว่าถ่านหิน” “ส่วนคำว่าเดลแปลว่าเมือง” **ยังมีอีกหลายเมืองที่ลงท้ายว่า“เดล”ในประเทศนี้**

(5) ชีวิตที่เปลี่ยนไป

ความคิดเกี่ยวกับเรื่องข้างต้น สะดุดเป็นช่วง ๆ ทุกครั้งที่เครื่องบินปะทะกับลมแรง เครื่องบินเล็กบินไม่สูงเท่าเครื่องใหญ่ แต่ลมแรงมากและเครื่องจะแกว่งตัวเป็นระยะตลอด ดวงเนตรอัษฎาเชิญพระทุกองค์ที่รู้จักมาขึ้นเครื่องพร้อมกันหมด ประมาณสามสิบนาทีเครื่องก็ลงจอดที่ลานสนามบินโดยปลอดภัย ดวงเนตรกลืนน้ำลายพร้อมถอนหายใจอย่างโล่งอก เจอร์รี่เห็นอาการเหล่านั้นแล้วหัวเราะเบา ๆ ดวงเนตรมองค้อนให้แบบไม่เกรงใจ

เครื่องลงจอดบนสนามบินกว้างเกือบสองเท่าของสนามบินฟุตบอล ไม่มีตัวสนามบิน มองเห็นเพียงอาคารสำนักงานตั้งอยู่ไกลออกไปติดกับขอบถนน คุณลุงเจอร์รี่ของดวงเนตรถือกระเป๋าอยู่เหมือนรอใคร ดวงเนตรตรงไปเอากระเป๋าใบใหญ่สองใบของเธอ วางมันไว้แล้วเดินไปหาดอกเตอร์เจอร์รี่ถามว่ามีรถแท็กซี่เข้าไปที่มหาวิทยาลัยไหม เขาส่ายหน้า แล้วชี้ไปที่รถของมหาวิทยาลัยที่มารับเขา เจอร์รี่พูดซ้ำและชัดว่าจะให้คนขับไปส่งเธอที่แผนกนักศึกษานานาชาติก่อน เธอกล่าวขอบคุณ 'คงดีมอาการค้อนที่ส่งให้เจอร์รี่ไปแล้ว แปลกเพราะผู้หญิงที่นี่เขาไม่ทำกัน' เจอร์รี่คิด

รถขับผ่านเนินเขาและทุ่งหญ้าเขียวขจี ท้องฟ้าเป็นสีสวยสดใสสว่าง ดวงเนตรเริ่มมองเห็นอาคารต่าง ๆ เดาน่าจะเข้าเขตมหาวิทยาลัยแล้ว รถเลี้ยวซ้ายเข้าสู่อาคารไม้สองชั้นซึ่งดัดแปลงมาจากบ้านเก่า ทำเป็นแผนกนักศึกษานานาชาติ (International Department) ดวงเนตรรออยู่ในรถเมื่อรถจอดหน้าแผนก

ดอกเตอร์เจอร์รี่เข้าไปได้ครู่เดียวก็เดินออกมาพร้อมหญิงผิวดำ เธอใส่ชุดลายดอกเขียวแดง ร่วงสูงโล่ ๆ กับเขา ผมดำหยิกฟู เดินมาพร้อมยิ้มเห็นฟันขาว ก่อนที่จะเอ่ย

“สวัสดีค่ะ ฉันชื่อซูซาน”

“พูดไทยได้หรือคะ” ดวงเนตรแทบกระโดดด้วยความดีใจขณะตั้งคำถาม ซูซานตอบ

“ได้นิดหน่อยค่ะ” เธอหันไปกล่าวขอบคุณดอกเตอร์เจอร์รี่ ดวงเนตรก็หันไปกล่าวคำขอบคุณ และกล่าวอ้อลา พร้อมรอยยิ้มสดใสซาบซึ้งในความช่วยเหลือที่ได้รับ สบตาเพียงครู่ก็น้ำตาริน เจอร์รี่มองสายตานั้นอย่างเข้าใจ เขารีบกล่าวอ้อลาแล้วเดินจากไป

กลิ่นอายและวัฒนธรรมใหม่ในอเมริกาประเทศแห่งเสรีภาพ การพยายามอยู่ให้รอดไปถึงฝั่งฝันเป็นหน้าที่ของเธอที่ต้องเผชิญกับมันอย่างอดทน คำนี้เป็นคำที่เตี้ยใช้พูดกับดวงเนตรเสมอ ทุกครั้งที่เธอต้องฝ่าฟันอุปสรรคไม่ว่าจะใหญ่หรือเล็ก สองข้อของเตี้ยคือหนึ่งอดทนและสองก้าวเดินโดยไม่หยุดพัก โดยไม่มองไกลไปถึงปลายทาง แล้วจะประสบความสำเร็จเอง เตี้ยเล่าความลำบากให้ดวงเนตรและน้อง ๆ ฟังเสมอสมัยเตี้ยลำบากมาก นั่นคือคำที่ดวงเนตรมีไว้ให้เตี้ยใช้คนเดียว การบอกเล่าของเตี้ยเหมือนก้อนที่กระหน่ำตีเหล็กกล้าที่เผาไฟจนร้อนขึ้นมาเป็นดาบที่คมกริบ แม้ดวงเนตรไม่ฉลาดเท่าน้อง ๆ แต่ความอดทนมากมายของเธอไม่เป็นรองใคร ความคิดหยุดลงเมื่อได้กลิ่นกาแฟหอมกรุ่นที่ซูซานยกมาให้ เธอกล่าวขอบคุณ

“ไม่เป็นไรค่ะ” ดวงเนตรเดาว่าคงมีคนไทยสอนแน่ ๆ ดวงเนตรดีใจที่ซูซานพูดภาษาไทยมันช่วยให้ฟังฟ้าที่กว้างไกลแคบลง ซูซานแจ้งให้เธอรู้อีกว่ากำลังมีหัวหน้านักเรียนไทยมารับไปส่งที่หอพัก รอยยิ้มของเธอให้ความรู้สึกที่ดีกับนักเรียนที่มาใหม่ทุกคน

ขณะรออยู่...ดวงเนตรมองภาพสีน้ำที่แขวนอยู่กับผนังข้างโต๊ะทำงานของชูชาน ผู้วาดใช้สีน้ำกลมกลืนได้อารมณ์มากมาย ภาพปุ๋ยหิมะที่ค่อย ๆ ingsตัวลงสู่พื้นเป็นหย่อม สีเขียวตัดกับสีเขียวของแนวสน (evergreen) ปลายของต้นสนแกว่งตัวตามแรงลมหนาว เห็นบ้านหลังเล็กท่าสีน้ำตาลอ่อน คว้นไฟออกมาจากปล่องไฟ บ้านหลังเล็กตั้งใกล้เนินเขา ตะวันกำลังลับขอบฟ้า ดวงเนตรมองดูแล้วรู้สึกเหงาเหลือเกิน ทั้งยังหนาวเหน็บจับหัวใจ ทั้งหมดทำให้น้ำตาไหลเประอะหน้าสวยของหญิงสาว เธอรีบปาดออกอย่างรวดเร็ว แต่ไม่พ้นการมองเห็นของชูชานซึ่งเข้ามาโอบไหล่ดวงเนตรไว้หลวม ๆ ถึงชูชานจะเคยเห็นลักษณะแบบนี้บ่อย แต่ทุกครั้งก็ใจห่อเหี่ยวไปกับนักศึกษาใหม่ทุกคน รูปภาพนี้หลายคนในออฟฟิศพูดบ่อย ๆ ว่ายิ่งดูยิ่งเหงาโดยเฉพาะนักศึกษาใหม่ มันเหงาแบบสุดขีดชูชานพูดให้ดวงเนตรฟัง

“ต้องอดทน ผู้เดินทางมาไกลขนาดนี้ต้องทำให้ได้ตั้งใจนะ ผ่านไปสักสองเดือนก็ดีเองนะ” พูดจบประตูดอฟฟิศก็เปิดออก

หนุ่มไทยรูปร่างสูง ผิวเข้ม หน้าตาเรียบ ๆ เข้ามาเชกแฮนด์และทักทายชูชานด้วยรอยยิ้ม พลางหันมาทางดวงเนตร เธอรีบยกมือสวัสดิ์และแนะนำตัวเองในที่มารับซื้อชูพล เขาให้ดวงเนตรเรียก

“เรียกพี่พลก็ได้ครับ” แล้วเขาก็กล่าวลาชูชาน ดวงเนตรอำลาพร้อมไหว้อย่างสวย พี่พลช่วยยกกระเป๋าไปใหญ่ขึ้นไว้ท้ายรถเรียบร้อยแล้ว

รถขับผ่านเข้ามาในตัวมหาวิทยาลัย ภายในแคมปัสมีตึกหลายตึกตั้งเป็นหย่อม ๆ จากใจกลางออกมาเป็นหอพักชายและหญิงซึ่งแยกกันและแล้วพี่พลก็มาจอดอยู่หน้าตึกซึ่งดูจากภายนอกค่อนข้างเก่า แต่ภายในแต่งไว้น่าอยู่ มันเป็นหอพักเฉพาะผู้หญิงเท่านั้น

พี่พลพามาลงทะเบียนและจ่ายค่ามัดจำ เมื่อได้กุญแจ...เขาก็ช่วยเอากะเป๋ามาส่งถึงหน้าห้อง ในช่วงที่เดินมาพี่พลอธิบายหลายอย่างซึ่งดวงเนตรฟังหู

ซ้ายทะลุขวา ความเหนื่อยล้าจากการเดินทางไกล กับช่วงต่างของเวลา ทำให้ดวงเนตรต้องเจอกับปัญหาเจ็บแสบๆ ชาติดวงเนตรเหมือนลอยๆ ขณะที่พีพลไขกุญแจให้ ดวงเนตรยกมือไหว้ขอบคุณ ก่อนจากไป...พีพลพูดว่าจะแวะมาใหม่ เธอลากกระเป๋าเข้ามาแล้วล็อกห้อง ตีมน้ำ ลืมตัวลงนอนแล้วหลับสนิท นั่นคือความจำที่นึกได้หลังจากการหลับยาวสามวันเพราะอาการเจ็บแสบ

กาแพช่วยให้ดวงเนตรรู้สึกดีขึ้น เธอเดินออกมาจากห้องซึ่งอยู่ชั้นล่างสุดของหอพัก มาหยุดที่สนามด้านหน้า ก็มองหญ้าที่เขียวขจีก่อนนั่งลงในท่าชันเข่า มีอรบขาสองข้างไว้ชิดอก ท่านั่งแบบนี้บอกถึงความเหงาของสาวน้อยที่คว้างคว้างดั่งใบไม้ร่วง ดวงเนตรส่งสายตามองออกไปไกลลิบ เห็นต้นไม้ใหญ่ใหญ่มากมายขึ้นรอบๆ มหาวิทยาลัย ติดกับที่เธอนั่งมีกอดอกแดฟโฟดิลกอใหญ่ ส่งกลิ่นหอมอ่อน

“สวยเหลือเกิน หน้าตาเหมือนกล้วยไม้พันธุ์แคทลียา”

ดวงเนตรคิดว่ามันน่าจะปลุกจากหัวหรือเหง้า เมื่อหิมะละลายลงอากาศอุ่นขึ้น ดอกไม้เหล่านี้ก็คั่งทงยอดอ่อนขึ้นมาออกดอกเรียงรายอย่างสวยงาม กลีบดอกของมันขาวนวล กลางดอกเป็นเหมือนรูปกรวยสีเหลืองอ่อน ธรรมชาติช่างสร้างความงดงามให้กับโลกใบนี้ได้อย่างลงตัว แต่พวกเรากลับทำร้ายธรรมชาติอย่างเลือดเย็น

แว่วเสียงฝีเท้าเดินตรงมาหาเธอ ดวงเนตรเอียงตัวไปมองดู ผู้หญิงร่างสูงอวบ ผสมสวยเป็นลอนใหญ่สีทองประกายแดงปล่อยาว หน้าตาฝรั่ง ครั้งแรกที่ยังมองเข้าใจเอาเองว่าเป็นอเมริกัน คงเป็นเจ้าของที่หอพัก ดวงเนตรยิ้มให้ก่อน เธอยิ้มตอบและยกมือทักทาย

“Hello!” ผู้มาใหม่ทักตัวนั่งลงข้างๆ ดวงเนตรและยื่นมือมาเชกแฮนด์ต่างคนต่างถามชื่อและที่มาที่ไป ซินดีเป็นนักศึกษาใหม่มาจากโคลัมเบีย

“รู้ไหมหอพักที่ชั้นนี้มีพวกเราอยู่กันแค่สามคน...นั่นไงอีกคนมาแล้ว” คนใหม่ผิวสีเข้มกว่าซินดี ตาโตหน้าคม ผมนเธอปล่อยาวถึงกลางหลัง

“Hello! I am Judy, and you?”

“I am Duangnet.” การทักทายเรียบง่ายสำหรับเด็กต่างชาติที่เพิ่งมาถึง แนะนำตัวกันเรียบร้อยสำเนียงตามสัญชาติของแต่ละคน จูดีเป็นชาวเม็กซิโก จูดีพูดขึ้น

“เราไปกินแฮมเบอร์เกอร์กันเถอะ”

“ที่ไหนล่ะ” ดวงเนตรถาม เธอชี้มือไปไกลแต่พอมองเห็นว่าอีกฝั่งด้านนอกมหาวิทยาลัยมีร้านค้าตั้งอยู่เป็นแนว ทั้งหมดเดินไปคุยไปทั้งพยายามใช้ศัพท์และภาษามือช่วย...เล่นเอาเหนื่อย

แมคโดนัลด์คืออาหารอีกมื้อ ชินดีมองนาฬิกา “โอ้! พระเจ้า นี่มันเกือบสองทุ่มแล้วนะ”

“ถึงว่าฉันรู้สึกหิวจัง” จูดีพูดต่อ ขณะที่สามสาวมาถึงในร้านคนไม่มากนัก เพราะเป็นช่วงปิดภาคเรียน และใกล้เวลาปิดร้าน...สามทุ่ม ทั้งสามสาวก็มอมองนาฬิกา มันเกือบจะสองทุ่มครึ่งแล้ว สั่งอาหารไปลิบนาที่ แฮมเบอร์เกอร์ก็วางรอในถาด

“ลงมือกันเถอะ” เสียงจูดีเอ่ยชวน ดวงเนตรหยิบเบอร์เกอร์ขึ้นมาช้า ๆ เพราะไม่เคยกินแกมมันก็ใหญ่มาก ตอนเดินไปเอาซอสและกระดาษเช็ดปากซึ่งวางไว้กลางร้าน มองจนทั่วก็ไม่มีติด ซ้อน – ส้อม

“แล้วจะกินอย่างไรนี่” ดวงเนตรเอ่ยขึ้น

“เอาเถอะฉันจะกินให้ดู” ชินดีพูด และต่อทำอีกกว่า

“ประเทศเธอไม่กินพวกนี้หรือ?” ไม่รอคำตอบเธอแกะห่อแล้วม้วนกระดาษไว้ตรงส่วนล่างของเบอร์เกอร์ ชินดีอ้าปากกว้างแล้วกินดูน่าอร่อย ดวงเนตรทำตาม ค่อนข้างแยะในคำแรกครูเดียวก็เข้าทำขึ้น ทั้งสามสาวหัวเราะพร้อมกันเพราะมันเปรอะมุมปากดวงเนตร จูดีส่งกระดาษเช็ดปากให้

“ปากเธอเปื้อนมาของเนสหมดแล้ว”

“อืมจัง” ชินดีเอ่ยขึ้น ทุกคนตบท้ายด้วยน้ำอัดลม

“เล่าให้เราสองคนฟังได้แล้วว่าบ้านเธอกินอะไร?”

“ข้าว, ผัดผัก, แกง หลายอย่างเลยละทุกมื้อ” ดวงเนตรตอบ ทั้งสองทำท่า
นึกตาม สูดหายใจส่ายหน้าแต่แล้วซินดี้ก็ถึงบางอ้อก่อน

“จำได้แล้ว...ลุงฉันเคยพาครอบครัวเราไปกินอาหารไทย มันเผ็ดแต่อร่อย
มากเลย” จู๊ดยั้งง! กับคำตอบของซินดี้ เธอเลยต้องขยายความว่าอาหารไทยดัง
ติดอันดับน้อง ๆ อาหารจีนเลยและแพงด้วย

สามสาวเดินกลับมาที่หอพักอากาศข้างนอกเริ่มเย็น ตะวันลับขอบฟ้าไป
แล้วเพื่อนทั้งสองมาส่งถึงห้อง

“ราตรีสวัสดิ์แล้วเจอกันนะ” ดวงเนตรยิ้มและพยักหน้า

เธอไปล้างหน้าแปรงฟัน ไม่ดื่มที่จะหยิบกระติกน้ำซึ่งใส่ได้ทั้งน้ำเย็นและ
น้ำร้อน น้ำดื่มที่นี้ไม่ต้องซื้อกิน ถ้าอยากดื่มน้ำเย็นก็หมุนก็ออกไปทางซ้าย ถ้าจะเอา
น้ำร้อนก็หมุนขวา ของที่อยู่ในตู้หยอดเหรียญส่วนใหญ่เป็นน้ำผลไม้ ระบบประปา
ที่นี้ดีมากเขามีการนำน้ำไปตรวจเช็คเป็นระยะเพื่อให้ความมั่นใจกับผู้บริโภค

ดวงเนตรเปลี่ยนใส่ชุดนอนเนื้อหนาเพราะดึกหน่อยอากาศจะเย็น เธอ
คลี่โปสเตอร์ที่เอามาจากเมืองไทย มันเป็นรูปต้นเมเปิลหลายต้นสลัดกับแนวสน
ต้นเมเปิลในรูปมีหลากหลายสี ล่างสุดของโปสเตอร์เขียนว่า fall...ฤดูใบไม้ร่วง หลัง
เปลี่ยนสีมันจะร่วงจนหมดต้น เหลือเพียงกิ่งแห้ง ๆ ตลอดฤดูกาล แต่อากาศที่
ค่อย ๆ เปลี่ยนมีผลกับสีของใบไม้ ใบไม้จะเปลี่ยนสีละกันดูสวยงาม มีทั้งสี
เหลืองอ่อน น้ำตาล น้ำตาลเข้ม สีแดงสด และสีแดงเข้ม **แล้วต้นไม้ส่วนใหญ่ก็
จะทิ้งใบร่วงลงสู่พื้นดิน**

(6)
เพื่อน

วันรุ่งขึ้น...ซินดี้และजूดีมาเคาะประตูห้องแต่เช้า ดวงเนตรเพิ่งตื่น เธอเอามือเสยผมลวก ๆ

“ใครนะ?”

“ฉันเอง...ซินดี้” ดวงเนตรสวมชุดคลุมทับ ปลดล็อกประตูแล้วสองสาวก็โผล่หน้าเข้ามาทักทายตามธรรมเนียมอเมริกัน ดวงเนตรยิ้มทักทั้งคู่

“มาแต่เช้าเลย”

“ใช่ เรามีญาติมารับไปเที่ยวเซนต์หลุยส์...ไปไหม? นี่ไง เขาชื่อเอริค”

“สวัสดีค่ะ ยินดีที่ได้รู้จัก” ดวงเนตรเอ่ย เขาทักทายดวงเนตรเช่นกันพร้อมยื่นมือมาเชกแฮนด์

“เธอชื่อดวงเนตรเป็นคนไทย เพิ่งมาอยู่ที่นี่เหมือนเรา” จูดีรายงานสด เอริคยิ้มตาเป็นประกาย

“ผมมาเรียนต่อปริญญาเอกวิศวะฯ” เอริคน่าจะอายุประมาณสามสิบรูปร่างสูงกว่าทั้งสองสาว ผมทองสีผมอ่อนกว่าของซินดี้ ไหล่กว้างตาโตสวย...สี่เทาประกายเขียว เคราขลิบไว้เป็นระเบียบ

“หล่อมาก ๆ เลยละ แต่ตอนยิ้มแล้วมองเห็นไส้หมด เจ้าชู้น่าดูละสิ” เธอ نگاه

เอริคดูสนใจสาวน้อยชาวเอเชียคนนี้ ขนาดเพิ่งตื่นเธอยังหน้าหนาวใส ไม่มีผ้าหรือกระรึมมีปากบางได้รูป แกมยิ้มสวยสดใสอีกต่างหาก ถ้าเป็นญาติเขา... หมายถึงซินดี้ เจอกันเช้า ๆ ต้องสะดุ้งทุกที เพราะหน้าที่แต่งไว้จนงามตลอดวัน มาเห็นตอนเช้าตรู่คือหน้ามีกระเต็มไปหมด คิ้วโก่งก็หายไป ริมฝีปากซีดออกคล้ำ เพราะเธอสูบบุหรี่ด้วย

“อ้าว! มองกันอยู่นั้นแหละ จะไปหรือเปล่า” ซินดี้แซว

“ขอโทษด้วย ฉันไปไม่ได้เพราะจะมีคนมาเยี่ยม เขาเป็นหัวหน้านักเรียนไทยที่นี่”

“ไม่เป็นไร ไว้ครั้งหน้าก็ได้ ไซ้โหมเอरिक” ชินดีหันไปทางเอरिकเหมือนรู้ใจ เขาพยักหน้า แล้วทุกคนก็กล่าวลา

ดวงเนตรบิดประตูปลงนั่งถึงสุดหล่อแต่ไม่ใช่สเปก คงหวังเอาดวงเนตรขึ้นเชียงใหม่

ลุงประภทสอนบ่อยมากก่อนที่จะมาเรียนต่อ “ทางโน้นมันไม่เหมือนบ้านเรา อย่าเอาแบบเขา ไม่ดี พวกนั้นเจอกันถูกใจก็ไปนอนกันเลย ...one night stand ออกจากห้องนอนก็ชีวิตใครชีวิตมัน อย่าทำตัวแบบนั้นนะลูก” ลุงกำชับดวงเนตรยังจำได้ “คร่ำบผม...สาธุ ๆ” “ไอ้เนี่ยมันวอนนะ!” “หนูชื่อดวงเนตรไม่ใช่วอน” ดวงเนตรอ้อล้อกับลุง เธอรีบหยุดความคิด เพราะรู้ว่าถ้าปล่อยใจให้ล่องลอยไปไกลอะไรจะเกิดขึ้น

รีบหยิบเครื่องใช้ ผ้าขนหนู แล้วเข้าห้องอาบน้ำ เดินมาเจอแม่บ้านพอดี ดวงเนตรยิ้มและกล่าวทักทาย อาบน้ำแล้วรู้สึกสดชื่นมาก เธอเปลี่ยนแต่เสื้อยืดคอกกลมเสื้อสีฟ้า ส่วนกางเกงเป็นตัวเดิม

อาหารเข้าอีกหลายวันยังคงเป็นกาแฟร้อนกับกล้วยตาก ตามด้วยน้ำดื่ม จนหมดกระติกจะได้อ้อมท้อง ดวงเนตรคันดูในกระเป๋าแล้วคิดถึงแม่ แม่ช่างละเอียดแม้แต่เข็มกับด้ายแม่ก็ใส่มาให้ ดวงเนตรดูขนาดกระเป๋าแล้วถอนใจ แม่เตรียมมาให้ทุกอย่างจริง ๆ เท่าที่จะใส่ลงกระเป๋าใบใหญ่ได้ จำได้ว่าพ่อแม่ผลอเธอก็หยิบออก พอแม่หันมาเธอก็จับใส่เข้าไปใหม่ ทำแบบนี้อยู่จนเธอยอมแพ้ในความเป็นห่วงและหวังดีที่สุดของแม่ ดวงเนตรรู้สึกหุดหู่ กาแฟของยังพอเหลือแต่กล้วยตากนี่ต้องเจียดกิน จะกินได้กี่วันนะ?

ดวงเนตรมองเสปียงที่เหลืออยู่ครู่หนึ่ง พร้อมกับหัวเราะคนเดียว